

GIẢI MÊ - PHÁ CHẤP**4**

**Giải đi cho hết chuyện mình
Tham đời thế sự, tại vì còn mê
Đường về Thiên Quốc lê thê
Phá đi cái chấp, cái ta lu mờ**

Làm thế nào phá được chấp và làm thế nào phá được mê, vì trong cái mê nó có cái chấp và trong cái chấp nó có cái mê. Mà hai cái này ai cũng có và mắc phải trên đường tu học. Tu hoài mà không có phá được chấp, không có phá được mê thì mình sẽ lẩn quẩn, lòng vòng, trong ba cõi. Ba cõi giới này còn có cái tên thượng, trung, hạ.

Thượng Trung Hạ là sao?

Cố nhiên người tu nào cũng có những kinh nghiệm thăng tiến trong ba cõi này. Mình có thể chứng minh như sao. Khi mình tu đã chứng ngộ một điều gì trong tam giới.

Thì khi đó người tu, một lúc mình nói đạo, thuyết đạo hay lẫm trong tầng cao siêu. Nghe hấp dẫn, rồi mình tiếp tục tu một thời gian, cái cao siêu trong lớp thượng thừa mình vừa thuyết, vừa nói, sao nó đi đâu mất tiêu.

Những trường hợp này là những trường hợp người tu cao, thượng trung hạ không đồng nhất, nên mất mát những thanh điển mà mình đã đạt được. Vì đã lẩn quẩn trong bậc thang mây.

Thang mây là một danh từ, người tu đạo thường nói, thường dùng trong văn chương, ám chỉ đường danh lợi. Nếu tu mà còn ham danh lợi và địa vị trong đạo thì đường tu không có vững.

Thế nên người chánh tu là từ bỏ công hầu danh tước là người đi trên thang mây. Thang mây đây, là con đường dẫn về Trời.

Một loại thang có dây mà không dây, kêu bằng đi trên không. Đi vào đường chánh tu, là tu Vô Vi là đi trên không trung.

Có nghĩa là mình mang một tâm huyết xả thân cầu đạo, xả phú cầu bần, chứ không phải vừa tu, vừa mưu cầu hưởng thụ. Nếu mà mình chấp nhận đi trên mây, đi trên không, thì đây chính là đường giải thoát.

**Thang mây ba bậc rõ ràng
Người tu phải gánh, phải hành vượt qua
Không qua là nghĩ Ta Bà
Làm sao không chấp, không mê cõi đời**

Còn mê đời là không sao tu giải thoát.

Giải thoát là sao?

Giải thoát là mình giải hết nghiệp tâm kêu bằng giải thoát. Còn không giải thoát, là sống trên cõi đời, cõi phàm trần, vì công danh và sự nghiệp chất chồng trong trí óc ta ngày đêm không sao giải quyết được.

Giải quyết được chuyện này thì chuyện kia nó đưa tới, làm cho ta cuống cuống trong sự sống. Mà tương lai sau này chính mình cũng không biết mình sẽ đi về đâu. Vì con người không bao giờ tồn tại mãi trên thế gian. Qui luật của nó là Sinh, Trụ, Hoại, Diệt hay là Sanh, Lão, Bệnh, Tử.

Đi tới giai đoạn bệnh rồi chết, thì người ta mới hết hồn, cuộc đời sao quá oan khiên. Không làm sao giải quyết được và không làm sao nói được, khi sức lực và tiếng nói thiếu thào, trên giường bệnh. Lúc bấy giờ thì hối tiếc những gì đã qua. Con người ta tại sao khổ, tại sao sướng và con người tại sao có nghiệp quả chất chồng từ bao nhiêu kiếp mà không thể nào giải thoát được vòng Sinh Tử Luân Hồi.

Nghiệp chướng thì phải có, ai cũng vậy, nếu mình chịu tu, chịu giải, thì sẽ thoát.

Giải bằng cách nào đó là điều quan trọng cho mỗi hành giả tu.

1. Giải mê, là giải làm sao?

Ở đời thì mình mê, mà mình không biết mình mê. Thấy, nghe, nghĩ, ham, rồi thích thì mình đã mê.

Mê là gì?

Là mình hướng tâm theo đó, tức nhiên là mình mê. Nội cái nói, cái câu trả lời của mình thì đã thấy mình mê. Họ nói là họ nói việc của họ, chứ không phải việc của mình. Một khi đã mê, thì đương nhiên mình sẽ chấp, chấp trong chiều hướng nặng trước mà mình không hay.

Nặng trước là nặng làm sao?

Là mình muốn việc đó phải giải quyết nhanh chóng theo ý nghĩ của mình.

Còn chấp là chấp làm sao?

Là mình bất chấp mọi ý nghĩ của người khác. Rồi mình chỉ cho ý nghĩ của mình là đúng, là sai, rồi bắt người khác, nghe theo thì có phải chính mình vừa mê, vừa chấp.

**Tu hoài mà vẫn còn mê
Hay đi lý luận, cho mình thâm cao
Bất cần thiên hạ ra sao
Nói năng bất cần, tâm thân loạn cuồng**

Mình nói năng hỗn ẩu và cầu thả. Thì mình phải giải cái mê.

Trong khi người thực tập chịu sửa giải mê. Người thân của mình, sẽ ngộ nhận một điều, mà ai ai cũng vấp phải.

Đó là người thực tập giải mê, trong lúc động loạn đưa tới, thì người tu, mình từ từ tìm nguyên nhân để giải quyết vấn đề nội tâm, trong lúc sự việc bị kích động.

Người thân của mình, họ không tu, vì phản ứng sự kích động quá nóng, sẵn có của họ, mà sanh ra ngộ nhận người tu, sao khù khờ, chậm chạp.

Và người tu phản kháng, lâm vào mê hồn trận và chấp người không tu.

Rồi từ đó, hai người tranh nhau, và sẽ đi sai, và càng sai thêm, rồi hai bên oán trách nhau, người thế này thế kia. Sanh ra động loạn, vì mê và chấp.

Chứ thật ra, không phải người tu, họ không biết cứu nguy tình thế đâu.

Cứu là mình cứu cho nội tâm của người đó, sẽ được bình thản lại, để cùng nhau giải quyết vấn đề đó, nó nhẹ nhàng, nhanh chóng và hiệu quả hơn.

- Chứ đừng có nghĩ lắm;

Cứu đây, là người tu, hô biến cho người đó hết nạn, hết họa, hết bệnh. Mà nhiều nghĩ, người tu sẽ biến hóa thần thông, cho người kia sẽ hết nạn và hết họa. **Mà trong khi đó mình quá trước.** Mình sẽ giảm, nếu mình tu thiền điển quang.

- Cũng có trường hợp đặc biệt, người tu, tu đến cõi Phật, đến cõi Tiểu Thượng Đế, thì có thể giúp người kia giảm nạn, hết bệnh, tùy theo hoàn cảnh của người bệnh, liên hệ thế nào. Và được trợ giúp, tùy theo phần phước đức.

Muốn vẹn toàn, là mình phải tu, thì sẽ được ân độ bằng điển quang của người tu. Cái này điển quang và trí tuệ và giác ngộ, tiền không mua được. Hành mới thấy.

Nhưng mà phần đông, người nào, gặp được người chơn tu, tu đến cõi Phật và cõi Tiểu Thượng Đế, đều được giúp và hoá giải dễ dàng. Bởi vì cái tâm người chơn tu, có từ bi, có điển quang chiếu độ cho.

Khi mà người tu, đang thực hành chấp nhận những điều, nạn tai, kích động xảy ra như bên trên, thì sau này mình sẽ có trí tuệ và điển quang.

Đạt được phần điển quang, thì mình có thể giúp người kia bớt nạn và bớt họa. Chứ không thể nào người tu, giúp người kia dứt hẳn, hết nạn, mà mình đã gây ra nhiều.

Tu mà không giải phần trên, thì trong cái mê, nó có cái chấp và trong cái chấp nó có cái mê. Nó cứ lẫn lộn vòng vòng trong ba cõi.

- **Muốn phá cái mê và cái chấp thì mình phải qui không.** Trong tất cả trường hợp bị kích động, mà mình lầm lẫn, đã nêu lên bên trên.

Mình qui không thì mình mới nhận xét và phán xét sự việc, nó có chiều tiến hóa đi lên, mà trí óc mình mới quân bình: Phân tích ở bên trên, tại sao mình mê, tại sao mình chấp. Tu mà không có qui không, thì không tài nào phá được chấp và phá được mê.

**Khi tu, thì phải hiểu mình
Thế tình thế cảnh, dập dùi người tu
Im thinh chấp nhận cực hình**

Sau này hóa giải, những gì nạn tai

Thí dụ:

Mình nghe người ta nói một câu là mình có ý kiến là mình đã mê rồi.

Rồi mình mặc cái áo mình cho cái áo đẹp, tốt, xấu là mình đã mê.

Rồi mình thấy người ta ăn chay, ăn mặn, rồi mình cho rằng ăn cái này nhẹ, cái kia nặng là mình đã mê. Đã mê thì đương nhiên phải chấp.

Làm sao phá cái giới này?

Chỉ có thực tập là qui không, rồi mình tự thức, không mê, không chấp.

Như vậy là sao? Có phải điên không?

Nhiều người hành không tới, nghe câu nói không mê, không chấp là cho người đó không có cảm giác, chắc là khủng điên.

Xin thưa, không mê, không chấp, có nghĩa mình ăn miếng đó, mà mình không nghĩ mình phải ăn miếng đó cho đã, cho ngon, như những người đã nghĩ.

Mà mình chỉ ăn, để sống và phục vụ nhơn quần.

Người tu có điển quang cao, họ không có tư tưởng khen và chê, rồi họ có thốt ra câu: "Ăn cũng được mà không ăn cũng được".

Họ không chấp vào miếng ăn, chứ họ ngu sao, mà không biết miếng nào ngon, miếng nào dở. Người tu có điển quang cao, họ không phải, thích sống, để ăn cho đã.

Rồi nhiều người ngộ nhận câu nói này của người tu và ghét người tu nói cái câu: "Ăn cũng được mà không ăn cũng được". Rồi cứ cho người tu ăn bậy, ăn bạ, thậm chí bỏ đói người tu luôn. Và cũng tại vì, cái câu nói trên, ăn cũng được mà không ăn cũng được.

Nếu mà nói rằng người tu, họ ngu, họ khủng, họ điên, nên họ thốt ra câu nói "ăn cũng được mà không ăn cũng được". Cũng giống như cái câu "Có cũng được mà không có cũng được". Người có lối sống dễ dàng, không ràng buộc, nên họ nói câu đó.

Nhiều người ngộ nhận câu nói này cho rằng người tu ngu và nhu nhược.

Thử hỏi người tu, thì họ sẽ giải thích những điều trên chí lý và rành rẽ.

Tại sao?

"Ăn cũng được và không ăn cũng được".

Cái miếng ăn ngon như là thịt bò nướng beef steak thơm ngon. Ngon thì thơm ngon thiệt, chứ mình đưa qua cửa miệng là thú vị hết trơn, có phải không!

Dại vì, người tu họ tham ăn, sống một ngày cũng là sống.

Ngủ vì phải tham, khi mình tu, thì mình biết việc đó, đâu có lợi gì, cho phần hồn của mình.

Khi mà mình phá được cái chấp là cái chê và cái khen, thì mình có quyền ăn. Ăn cái gì cũng được mà không có tội.

Rồi cái người kia họ thấy cái người tu, khi xưa nói, có ăn cũng được, mà không ăn cũng được. Hôm nay lại ăn đủ thứ, trái lại cái hành động xưa kia mà người tu nói.

Đó là người tu cao, họ biết nói và họ biết giải bằng điển quang của họ. Thế nên mình lầm lẫn ngay cái chỗ này thêm, mà đánh giá cái người tu ăn nói bậy bạ.

Còn một loại tu xảo, lợi dụng con đường tu và lợi dụng những người tu cao họ giải, rồi bắt chước ăn đủ thứ. Thì sẽ mang họa vào thân.

Người tu cao, họ có điển, họ giải được, họ khác, còn mình tu, giải chưa được thì khác.

Còn tu mà phá được phần chấp rồi thì người tu họ vẫn ăn như thường, mà họ không có chấp vào miếng ăn, kêu bằng phá chấp.

Ngày xưa Đức Phật Thích Ca thành đạo cũng nhờ uống bát sữa dê. Nếu Ngài chấp sắc tướng sữa dê có máu thì Ngài đâu có giảng kinh cái lý huyền không của nhà Phật.

Cái lý huyền không này nó cao siêu lắm. Ráng tu đến phần nội công thâm hậu thì mới biết cái lý huyền không.

“Câu có cũng được và không có cũng được”.

Nhiều người hiểu lầm câu nói này, cho người tu thụ động, nhu nhược, không làm gì được. Trong giới tu nó có hai loại người tu giả và người tu thiệt. Có khi đúng, có khi sai, tùy theo giới tu và người mộ tu. Nhưng phần đông, giả tu thì nhiều.

Nghĩ sai, người tu vô dụng, rồi không cho người tu cái gì hết, coi người tu có chịu nổi không.

Tại sao người tu họ thốt ra câu nói trên?

Vì họ thấy ở trên đời này là giả tạm, không có gì là sự thật. Công hầu khanh tướng, chi cho mấy, cũng sẽ chết một cách đau đớn.

Cái xác mình còn giả, hưởng hồ chi mấy cái cảnh giả tạo kia.

Sống để tu thân, và để giải thoát phần hồn, cho thanh nhẹ có phải sướng hơn là giành giật danh vọng.

- **Ngoài cái cõi địa giới này, lại còn có cái cõi thượng giới thanh nhẹ hơn, cao siêu hơn.**

Như các kinh đã nói, nếu không có cõi thượng giới siêu hơn, thì lời của Đức Chúa và Đức Phật nói cũng không có giá trị. Cõi bên trên có.

Thế nên người tu chân chánh họ biết rồi, họ không cần danh lợi chi cho mấy, mà thốt ra câu có cũng được, và không có cũng không sao.

Họ tìm cái cõi khác siêu hơn, như là Niết Bàn hoặc là Thiên Đàng. Cao siêu hơn cõi Thế Gian.

Nhiều người thử người tu, anh không cần danh lợi, thử tôi không cho anh tiền coi làm sao anh sống. Nhưng mà người khác, họ cũng có ý nghĩ của họ, họ cho tiền người tu để sống. Người tu mà phá được phần chấp này và họ vẫn dùng tiền như thường.

Nhưng mà họ không dùng cho họ, mà họ chỉ giúp những người khổ hơn. Trong lúc họ dùng tạm phần tiền này, thì cái người chấp câu nói ở phần trên. Cho người tu làm sai với lời nói.

Cũng có đúng, chứ chẳng không, vì nhiều người tu, đã lợi dụng phần danh lợi này mà làm điều bậy bạ trong nhà tu.

Thì địa ngục sẽ có chỗ cho những người lạm dụng này. Những người tu lạm dụng này, thường hiện ra là bộ mặt heo. Giống như Trư Bát Giới.

Đại khái thì hai cái câu trên được giải tỏa như thế thì thử hỏi người tu, họ có khùng, họ có điên không, mà họ nói mạch lạc vậy.

Tại vì mình nhìn bề ngoài quen rồi, mình không thấy. Chứ mình đi vào đường tu, mình thực tập thì mình sẽ thấy những điều trên là sự thật. Để mình phá giới chấp và giới mê.

Phá được chấp, phá được mê là mình định rồi.

Thì quân bình tư tưởng, thấy việc gì đến, thì nó đến một cách rõ ràng, và thấy nó đi thì nó đi một cách hiện hữu.

Ung dung tự tại. Phá được chấp và phá được mê là con đường mà Đức Phật đã thành công.

THĂNG THIÊN

**Phá đi cái ngã cái ta
Con đường lụn bại, đưa mình u mê
Không minh Trời Đất kết thành
Âm dương chuyển động, kết thành thanh quang**

**Đường mòn dẫn lối Nam Mô
A Di Đà Phật, mà an tâm hồn**

Tâm không diện kiến Phật Đà
Qui y tam bảo, nhờ Trời khai minh

Minh đời đạo, loạn sân si
Tham sân khổ hận, tâm thần bất an
Không an không giác chơn hồn
Hồn không tương vía, ngục tù bao la

Chừng nào phá chấp phá mê
Quán thông Đời Đạo quân bình nơi ta
Nơi ta chơn lý thật thà
Qui không tam cõi, hồn về thượng thiên

Thượng thiên thế giới người hiền
Không mê không chấp, không màn thế gian
Thế gian không thật đó mà
Lập ra để dạy, con người thẳng thiên

Thẳng thiên về cõi Niết Bàn
Ngồi cùng chư Phật, luận bàn thiên cơ
Thiên cơ như đạo kêu gào
Con người đau khổ, bệnh tình đa mang

Con người cần biết lỡ mang
Bản thân trần trược, sanh vào thế gian
Hôm nay thức tánh tu thiên
Mong tu giải thoát, trở về Thiên Cung

Kính bái
Con
Lê Thành Lợi